

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-1594/2026-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu Ani Ćosić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Miroslava Bencetića, OIB: 20697106742, Karla Vodopića 1, Donja Zdenčina, kojeg zastupa punomoćnica Barbara Glavaš Štefanac, odvjetnica u Zagrebu, protiv tuženika, Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473, Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, koju zastupa punomoćnik Kruno Knežević, odvjetnik u OD Metelko, Knežević & partneri d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 24. rujna 2026. u prisutnosti tužitelja osobno, punomoćnice tužitelja i zamjenice punomoćnika tuženika, 2. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba sadržana u članku 2. Ugovora o kreditu broj 3212958930, kreditna partija: 7104132528 sklopljenog između tužitelja Miroslava Bencetića, OIB: 20697106742, Karla Vodopića 1, Donja Zdenčina, kao korisnika kredita i tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d., OIB: 92963223473, Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, kao banke, a koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora.“

II. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., OIB: 92963223473, isplatiti tužitelju Miroslavu Bencetiću, OIB: 20697106742, iznos 650,34 EUR zajedno sa zateznom kamatom koja teče od 3. svibnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi

na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku, ZAGREBAČKA BANKA d.d., OIB: 92963223473, tužitelju, Miroslavu Bencetiću, OIB: 20697106742, nadoknaditi trošak parničnog postupka u iznosu od 503,18 EUR zajedno sa zateznom kamatom koja teče od 2. listopada 2026. do isplate, po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

IV. Odbija se zahtjev tuženika, ZAGREBAČKA BANKA d.d., OIB: 92963223473, za naknadom troškova postupka kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 10. ožujka 2026. navodi da je kao korisnik kredita sklopio sa tuženikom kao kreditorom 8. travnja 2008. Ugovor o kreditu broj: 3212958930, Kreditna partija: 7104132528, a koji ugovor je ovjeren kod javnog bilježnika Stjepana Volarića iz Jastrebarskog 11. travnja 2008. pod posl.br. OV-4400/08. Navedenim ugovorom tuženik se obvezao staviti na raspolaganje tužitelju iznos od 350.000,00 kuna, dok se tužitelj obvezao isti iznos vratiti s pripadajućim kamatama u vrijeme i na način utvrđen ugovorom. Temeljem članka 2. KAMATE I NAKNADE, Ugovora o kreditu propisano je: „Korisnik kredita se obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora.“ Nadalje, člankom 23. točka H) navedeno da će javnobilježničke troškove, troškove uknjižbe založnog prava na nekretnini, kao i ostale troškove u vezi sklapanja i ispunjenja obveza po ovom Ugovoru snosi Korisnik kredita. Tužitelj navodi kako su sredstva iz Ugovora o kreditu od 350.000,00 HRK isplaćena 2. svibnja 2008. tužitelju kao korisniku kredita umanjena za iznos tzv. „ulazne naknade“ koja je naplaćena u visini od 4.900,00 kuna, a koja naknada je naplaćena dana 2. svibnja 2008. Tužitelj ističe da nije bio pobliže upoznat s navedenom odredbom o plaćanju naknade za obradu kreditnog zahtjeva niti mu je o istoj bilo omogućeno pregovaranje od strane tuženika jer je riječ o unaprijed formuliranim, standardnim ugovorima trgovca. Smatra da je Ugovorna odredba u članku 2. dio točke 4. Ugovora o kreditu ništetna jer ista ne sadrži nikakva objašnjenja na što bi se konkretno odnosila ulazna naknada, na koje troškove, te ne sadrži parametre po kojima je određena visina naknade. Na tu odredbu kao niti na ostale odredbe, tužitelj nikako nije mogao utjecati. „Naknada“ koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita je apsolutno nezakonita i banka - tuženik je nije imala pravo naplatiti. U odnosu na visinu naknade ističe kako visina naknade u konkretnom slučaju nije određena u postotku od odobrenog iznosa već je u ugovoru sadržana odredba kojom se ugovara tzv. ulazna naknada kao trošak koji se obvezuje Korisnik kredita platiti temeljem Odluke kreditora, a što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja te uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Predlaže da sud donese presudu kojom će se utvrditi ništetnom odredba sadržana u čl. 2. Ugovora o kreditu, naložiti tuženiku da tužitelju isplati iznos od 650,34 EUR sa zateznim kamatima tekućim od 3. svibnja

2008. do isplate, kao i da mu nadoknadi trošak postupka sa zateznim kamatama od dana presuđenja do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu prvenstveno prigovara suviše visoko naznačenoj vrijednosti predmeta spora smatrajući kako ista iznosi 650,34 EUR sukladno vrijednosti kondemnatornog dijela tužbenog zahtjeva. Oспорava navode da bi se sporna ugovorna odredba imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom, dok samu visinu ne osporava. Tuženik osporava tužitelju status potrošača te ističe prigovor zastare. Vezano sa konkretnu ugovornu odredbu ističe kako je ista jasna, razumljiva i lako uočljiva; da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita, a visina naknade je određena sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge (2008.) te stoga ista nije određena proizvoljno već sukladno unaprijed važećim internim aktima banke. Ističe da ugovorna odredba ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev i naložiti tužitelju da mu nadoknadi troškove parničnog postupka.

3. Tijekom dokaznog postupka sud je izvršio uvid u dopis tuženika od 26. veljače 2006. (list 5 spisa), pregled promjena kamatnih stopa po kreditu broj 7104132528 (list 6-7 spisa), ugovor o namjenskom kreditu od 8. travnja 2008. (list 9-19 spisa), zahtjev za izdavanje potvrde (list 20 spisa), informacije o zatvaranju kredita (list 21-22 spisa), pregled efektivne kamatne stope (list 23-34 spisa), promet po kreditu (list 35-46 spisa), obvezne radnje pri odobravanju kredita (list 123-124 spisa), te je saslušan tužitelj.

4. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno kao i svih dokaza zajedno, te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, a sukladno članku 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07.- Odluka USRH, 84/08., 96/08.-Odluka USRH,, 123/08., 57/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22.,114/22., 155/23. dalje: ZPP) ovaj sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja da se utvrdi ništetnost odredbe sadržane u članku 2. Ugovora o kreditu broj 3212958930 koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora.“ te da tuženik tužitelju isplati iznos od 650,34 EUR sa zateznim kamatama od 3. svibnja 2008. do isplate po osnovi navedene ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi jer tužitelj tvrdi da se radi o nepoštenoj ugovornoj odredbi kojom je povrijeđeno njegovo potrošačko pravo.

6. Među strankama nije sporno da su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kako kreditor 8. travnja 2008. sklopili Ugovor o kreditu broj 3212958930 kao ni visina tužbenog zahtjeva. Sporno je da li je konkretna ugovorna odredba ništetna, status potrošača tužitelja, zastara te vrijednost predmeta spora.

7. Uvidom u priležeći ugovor o kreditu (list 9-19 spisa) vidljivo je da se odredbom čl. 2. Ugovora o kreditu korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora. Iz potvrde tuženika od 26. veljače 2026. (list 5 spisa) razvidno je da je 2. svibnja 2008. naplaćena naknada u iznosu od 4.900,00 kuna odnosno 650,34 EUR.

8. U odnosu na sporne okolnosti informiranja tužitelja i pregovaranja oko naknade, te status potrošača sud je saslušao tužitelja koji je iskazao kako mu je predmetni kredit bio potreban za izgradnju kuće koju je koristio za osobne svrhe, te predmetnu kuću nikada nije davao u najam. U trenutku podizanja kredita nije imao registrirani obrt niti udjele u trgovačkom društvu te je bio zaposlen u Velincu. Predmetni kredit je osobno otplatio. U trenutku zaključenja ugovora nije mogao utjecati na odredbe ugovora, od djelatnika banke nije bio upozoren da je dužan platiti naknade, niti mu je objašnjeno na što se one odnose. Ugovor je prije potpisivanja pročitao, te je shvatio njegove odredbe.

9. Sud prihvaća iskaz tužitelja u cijelosti, ocjenjuje ga uvjerljivim i istinitim, budući da ista ima neposredna saznanja o odlučnim činjenicama, a sadržaj iskaza tužitelja nije ničim doveden u sumnju, niti je tuženik prigovarao istinitosti danog iskaza.

10. U odnosu na status potrošača tužitelja, prvenstveno valja uputiti na prihvaćeni iskaz tužitelja u tom pravcu i dokumentaciju u koju je izvršen uvid, a koji daju dovoljno temelja za zaključak da tužitelj ima pravni položaj potrošača. Naime, iz sadržaja Ugovora o kreditu proizlazi da je tužitelj ugovor zaključio kao fizička osoba radi izgradnje kuće. Tužitelj je u svom iskazu naveo da je predmetni kredit bio potreban za izgradnju kuće koju je koristio za osobne potrebe, te ju nikada nije davao u najam, a u trenutku podizanja kredita nije imao registrirani obrt, udjele u trgovačkom društvu te je bio zaposlen. Budući da se u samom Ugovoru ne navodi da bi kredit bio vezan za neku gospodarsku djelatnost, niti bilo koji drugi dokaz upućuje na takav zaključak, a suprotno ne proizlazi ni iz iskaza tužitelja, pretpostavlja se da se radi o potrošačkom ugovoru. S obzirom na to da tuženik nije naveo niti jednu činjenicu koja bi dovela u sumnju prethodno navedeni zaključak, a upravo je na tuženiku bio teret dokaza ukoliko osporava da je prednik tužitelja potrošač, sud je primjenom pravila o teretu dokazivanja (čl. 221.a. ZPP-a) zaključio da je predmetni ugovor o kreditu potrošački ugovor. Ovakav pravni stav iznesen je i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev 18/2018 od 26. svibnja 2020.).

11. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva, sud nije provodio financijsko vještačenje obzirom ista nije sporna.

12. U konkretnom slučaju primjenjuju se odredbe Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05., 41/08., 125/11. i 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 155/23. dalje: ZOO) jer je predmetni Ugovor o kreditu zaključen 8. travnja 2008. Odredbom čl. 269. st.1. ZOO-a propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva. Prema odredbi čl. 272. st. 1. ZOO-a činidba je odrediva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi. Stavkom 2. iste odredbe propisano je da ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan. Prema odredbi čl. 270. st. 1. ZOO-a kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan.

13. Nadalje, u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 79/07., 125/07., 79/09., 89/09., 133/09. dalje: ZZP/07) koji odredbom čl. 96. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije

pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, st. 2. iste odredbe propisano je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. iste odredbe propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Člankom 74. st. 3 ZZP-a propisano je kako Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Člankom 102. st. 1. ZZP-a propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništetna. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako ništetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništetnost i samog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe.

14. Također, čl. 99 ZZP-a propisuje da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.

15. Odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Sud je analizirajući odredbu članka 2. predmetnog ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada u utvrdio da navedena ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni, odnosno „glavni predmet ugovora“, pa se stoga na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti. S obzirom da pri ocjeni o tome da li je neka ugovorna odredba obuhvaćena pojmom „glavni predmet ugovora“ treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora, pravni i činjenični kontekst ugovora, Sud EU je postavio određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne, odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima testirati na poštenost pa je tako u presudi broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. godine utvrdio da se točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu odredbe članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ne može odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošače“ pa se naknada za otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Dakle, bitne činidbe ugovora, „glavni

predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog, karakteriziraju ugovor i bez kojih to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora, pa stoga podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe se svakako ubraja i odredba o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, jer ta odredba ne definira bit ugovora o kreditu, iako ulazi u „ukupne troškove kredita za potrošače“. Nadalje, u predmetu C-224/19 Sud EU tumači čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Iako je prethodni postupak vezan uz određeni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje mjerodavna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem, odnosno tumačenja su retroaktivna jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala. U pogledu pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova tumačiti nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005. godine.

16. Ocjenom provedenih dokaza sud je utvrdio da je odredba članka 2. predmetnog ugovora o kreditu, kojim je ugovorna obveza korisnika kredita da plati sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora, a koja naknada je u konkretnom slučaju iznosila 650,34 EUR, te je naplaćena 2. svibnja 2008., nepoštena ugovorna odredba, a sve temeljem odredbe članka 102. stavka 1. ZZP-a, a time i ništetna.

17. Naime, prema mišljenju suda predmetna odredba nije jasno napisana u smislu članka 100. ZZP-a, jer nije omogućavala tužitelju da u trenutku sklapanja ugovora ocijeni visinu te naknade.

18. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi i visini te naknade, a tuženik isto nije dokazao. Osim toga, iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o unaprijed formuliranoj odredbi ugovora, sastavljenoj od strane tuženika kao banke, a koja sadrži odredbu prema kojoj se tužitelj obvezuje platiti banci sve naknade i troškove. Isto je dovelo do toga da je tužitelj pristao na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika, bez mogućnosti utjecaja na sadržaj istih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoj položaj "jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. Osim toga, tuženik u sadržaj Ugovora nije unio, a niti je objasnio tužitelju koji je to opravdani razlog zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje iste naknade i koliko visina te naknade iznosi. Stoga tužitelji kao potrošač nedvojbeno nije imao utjecaja na sadržaj predmetne odredbe. Predmetni Ugovor je potrebama tužitelja prilagođen samo u dijelovima koji se tiču iznosa kredita, roka otplate, namjene kredita, no navedeno ne otklanja činjenicu da je i dalje riječ o standardiziranom obliku ugovora o kreditu kojem se

mijenjaju samo navedeni elementi ovisno o slučaju, ali glavni oblik je i dalje isti, a naravno i oni bitni elementi na kojima tuženik kao kreditor ustraje i bez kojih isti niti ne bi bio sklopljen, a kakve ugovore tuženik sklapa u velikom broju slučajeva. Spornom ugovornom odredbom u biti je tuženik sam odredio visinu naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Stoga je sporna ugovorna odredba zaista i prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dakle ista predstavlja nepoštenu odredbu u potrošačkom ugovoru, u smislu odredbi ZZP-a. Tuženik je kao trgovac, prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita imao određene troškove, koji troškovi se „pokrivaju“ tom naknadom, a u pitanju su razni operativni troškovi i materijalni troškovi. Sama činjenica da je naknada određena sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu zahtjeva i odobravanje kredita nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanju kredita. Tuženik dakle nije tužitelju razjasnio razloge zbog kojih mu je naplatio naknadu, odnosno nije dokazao opravdanost naplate naknade niti na što se ista odnosi. Tuženik je morao određeno popisati na što se predmetna naknada odnosi i koliko ona iznosi, a ne samo isto naplatiti sukladno svojoj jednostranoj odluci.

19. Prema članku 295. ZOO-a opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva. koje odredi jedan ugovaratelj, bilo da su sadržani u formalnom ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva. Tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o jednokratnoj naknadi, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost visine iznosa, niti jasnoću odnosno određenost niti odredivost, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, potrošača. Imajući na umu je tuženik povrijedio interese i prava tužitelja, potrošača jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena, o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo, a što uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, potrošača te je stoga ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna. Navedeno rezultira time da je tuženik, koji je dakle odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo tužitelju, potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj. Stoga je primjenom čl.96. ZZP-a te čl. 102. st. 1. ZZP-a sud odlučio kao u točki I. izreke presude.

20. Temeljem članka 323. st. 1. ZOO-a tuženik je dužan vratiti tužitelju ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom pa je temeljem iste odredbe valjalo prihvatiti i zahtjev za vraćanje primljenog iznosa, kao stečenog bez osnove, temeljem čl. 1111. st.1. ZOO-a, zajedno sa zateznim kamatama od dana stjecanja. s obzirom je predmetna naknadna nesporno naplaćena 2. svibnja 2008. to je tužitelju na naplaćeni iznos naknade od 650,34 eura dosuđena zatezna kamata počevši od 3. svibnja 2008. do isplate.

21. Visina stope zatezne kamate određena je za razdoblje do 31. srpnja 2015. sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05., 41/08., 125/11. i 78/15.), od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. sukladno čl. 3.

Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 78/15.), od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. sukladno čl. 2. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 114/2022), te od 30. prosinca 2023. pa nadalje sukladno čl. 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 155/23.)

22. Nadalje, neosnovano tuženik ističe prigovor zastare. Naime, budući da je člankom 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi to ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traže utvrđenje ništetnosti čl. 2. Ugovora o kreditu.

23. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 glede zastarnog roka u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, a isti počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Dakle, imajući u vidu navedeni pravni stav Vrhovnog suda RH, proizlazi da zastara restitucijskog zahtjeva još nije niti počela teći, nego će početi teći tek pravomoćnošću ove presude u kojoj je odlučeno o ništetnosti.

24. U odnosu na vrijednost predmeta spora valja reći kako je sud na raspravi održanoj 24. lipnja 2026. utvrdio da vrijednost predmeta spora iznosi 650,34 EUR. Naime, u predmetnom slučaju tužitelj je postavio tužbeni zahtjev za utvrđenjem ništetnom jedne odredbe ugovora, te isplate iznosa od 650,34 EUR sa zateznim kamatama. Zahtjev za isplatom je postavljen, i od ovog suda u cijelosti prihvaćen, upravo na temelju stjecanja bez osnove radi ništetnosti sporne ugovorne odredbe ugovora o kreditu. Tužitelj je u tužbi označio kao vrijednost predmeta spora iznos od 1.977,57 EUR. U konkretnom slučaju, tužbeni zahtjev se sastoji od dijela koji se ne odnosi na novčanu svotu (utvrđenje ništetnosti) te dijela koji se odnosi na novčanu svotu (zahtjev za isplatom). Dakle, u konkretnom slučaju tužitelj postavlja tužbeni zahtjev za utvrđenjem ništetnosti jedne odredbe predmetnog ugovora o kreditu u svrhu odlučivanja o zahtjevu za isplatom ukupnog iznosa od 650,34 EUR (stjecanje bez osnove).

25. Kod takvog stanja stvari, kad deklaratorni zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu treba poslužiti samo za ocjenu valjanosti tužbenog zahtjeva za činidbu – isplatu (o čemu se nedvojbeno radi u konkretnom slučaju), takav deklaratorni zahtjev ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora. Vrijednost predmeta spora se u tom slučaju određuje samo prema vrijednosti tužbenog zahtjeva za činidbu – isplatu. U tom smislu izjasnio se i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odlukama broj Rev 688/2000-2 od 7. siječnja 2004., Revr-475/08 od 27. listopada 2008. i broj Revr 31/02 od 9. svibnja 2002. Slijedom navedenog vrijednost predmeta spora u predmetnom slučaju iznosi 650,34 EUR čiju isplatu je tužitelj zahtijevao, a prvostupanjski mu je sud i dosudio.

26. Slijedom navedenog, odluka o troškovima postupka temelji se na čl.154.st.1. ZPP-a i te Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine"

broj: 138/23. dalje: OT) a sve prema utvrđenoj vrijednosti predmeta spora od 650,34 EUR.

27. Tužitelju zastupanom po odvjetniku priznat trošak sastava tužbe u visini 50 bodova (Tbr.8.1. OT), sastav podneska od 23. travnja 2026 u visini 50 bodova (Tbr. 8.1. OT), zastupanje na ročištu od 24. lipnja 2026. i 24. rujna 2026. svaki u visini 50 bodova (Tbr.9.1. OT), odnosno sve ukupno 200 bodova što uvećano za vrijednost boda od 2,00 EUR (Tbr. 54. OT) iznosi ukupno 400,00 EUR. Tužitelju je također dosuđen i materijalni trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 33,18 EUR i sudske pristojbe za prvostupanjsku presudu u iznosu od 70,00 EUR. Slijedom navedenog, tužitelju je dosuđen ukupni iznos troška 503,18 EUR. Na dosuđeni trošak tužitelju su dosuđene zatezne kamate sukladno čl. 151. stavak 3. ZPP-a i članku 29. stavak 1. i 2. ZOO-a tekuće od presuđenja do isplate.

28. Zahtjev tuženika za naknadom parničnih troškova je odbijen primjenom članka 154. stavak 1. ZPP-a. Slijedom navedenoga odlučeno je kao u točki III. i IV. izreke.

Zagreb, 2. listopada 2026.

Sudac
Ana Ćosić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave presude. Žalba se podnosi ovome sudu pisanim putem, a o žalbi odlučuje nadležan županijski sud.

DNA:

1. Tužitelju po pun. uz rješenje o plaćanju sudske pristojbe za prvostupanjsku presudu
2. Tuženiku po pun.
3. spis

Broj zapisa: **9-3088e-070a2**

Kontrolni broj: **0c2ae-3e4a9-cef41**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.